

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1Obdo/77/2022                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 2711205489                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 21.06.2023                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Miroslava Janečková      |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2023:2711205489.2 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu Heineken Slovensko, a.s., Hurbanovo, so sídlom Novozámocká 2, IČO: 36 528 391, zastúpeného advokátskou kanceláriou Mgr. Marcel Drgon, advokát s.r.o., Bratislava, Jesenského 2, IČO: 51 173 565, proti žalovanému ČAMBAL INVEST, a.s., Skalica, so sídlom Koreszkova 1, IČO: 36 241 504, zastúpenému advokátom JUDr. Václavom Sosnom, Skalica, Námestie Slobody 2, IČO: 34 048 529, o zaplatenie 6.362,17 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 5Cb/20/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. novembra 2021 č. k. 31Cob/82/2020-507, takto

### rozhodol:

Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Skalica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5Cb/20/2011-320 zo 16. mája 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.362,17 eur spolu s 9% p.a. úrokom z omeškania zo sumy 6.362,17 eur od 19. júna 2010 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a súčasne rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie poukázal na vykonané dokazovanie a to výsluchom strán, výsluchom svedkov, výpismi z Obchodného registra, rámcovou zmluvou o spolupráci, výpoveďou rámcovej zmluvy o spolupráci, odpoveďou na výpoveď od zmluvy, vyjadrením žalovaného k výzve na zaplatenie, dohodou o urovnaní, čiastočným výpisom z účtu žalobcu, dohodou o ukončení platnosti rámcovej zmluvy o spolupráci, spisom Okresného súdu Komárno sp. zn. 4Cb/106/2009, oznámením J. K., fotografiami, vyjadreniami žalobcu aj žalovaného a ostatným spisovým materiálom.

3. Predloženými listinnými dôkazmi (najmä rámcová zmluva o spolupráci, dodatok k zmluve, výpoveď zo zmluvy a dohoda o urovnaní) mal súd preukázané a v konaní ani nebolo sporným, že dňa 30. apríla 2007 bola medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Kráľovský pivovar Krušovice Slovakia s.r.o. a žalovaným platne uzatvorená rámcová zmluva o spolupráci na dobu určitú do 1. mája 2012, t. j. na dobu 5 rokov. Hlavným účelom zmluvy bola spolupráca pri prevádzkovaní prevádzky žalovaného s názvom „Royal Café“ na adrese Koreszkova 1, Skalica. Podľa čl. III. bod 4 zmluvy mal právny predchodca žalobcu poskytnúť žalovanému finančné prostriedky - investície, ktoré smel žalovaný použiť výhradne na účel vybavenia interiéru gastronomickej prevádzky a na reklamnú podporu značky Krušovice. Celková dohodnutá investícia do prevádzky predstavovala sumu 16.596,96 eur (500.000 Sk), pričom mala byť poskytnutá nasledovne v roku 2007 vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk) do interiéru, v roku 2008 vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk) do interiéru a na reklamnú podporu značky a v roku 2009 vo výške 3.319,39 eur (100.000 Sk) na reklamnú podporu značky, za podmienky, že odber tovaru zo sortimentu právneho predchodcu žalobcu bude 100 HL za rok resp. 8,5 HL za mesiac. Finančné plnenie zo strany žalobcu žalovanému vo výške 500.000 Sk sa potom vzťahovalo na celé v zmluve dohodnuté obdobie trvania zmluvy, t. j. na 5 rokov. Prijatie finančného plnenia žalovaným vo výške 16.596,96 eur (500.000 Sk) žalovaný nespochybnil a potvrdil prijatie tohto plnenia dodatkom zo dňa 30. mája 2008 k rámcovej zmluve o spolupráci likvidátor právneho predchodcu žalobcu. Q. G. a S. E.I za žalovaného sa dohodli na zmene rámcovej zmluvy tak, že z čl. III. bod 3.4 zmluvy vypustili podmienku týkajúcu sa minimálneho odberu piva pre poskytnutie dohodnutej investície do prevádzky. Výpisom z Obchodného registra žalobcu mal súd preukázané, že sa žalobca dňom 1. októbrovom 2009 stal právnym nástupcom zanikajúcej spoločnosti Kráľovský pivovar Krušovice Slovakia s.r.o. V konaní nebolo sporným, že žalobca vyplatil žalovanému celkovú dohodnutú investíciu vo výške 16.596,96 eur, ktorá slúžila na účel vybavenia interiéru gastronomickej prevádzky a na reklamnú podporu značky Krušovice. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že dohodou o urovnaní zo dňa 15. januára 2010 si žalobca a žalovaný medzi sebou urovnali sporné nároky a to konkrétne nárok žalovaného na vyplatenie finančných prostriedkov podľa čl. III. bod 3.4 zmluvy s ohľadom na dodatok k zmluve. Uvedenou dohodou o urovnaní zo dňa 15. januára 2010 zostala platnosť a účinnosť rámcovej zmluvy o spolupráci nedotknutá a zmluvné strany sa zaviazali naďalej spolupracovať pri prevádzkovaní gastronomickeho zariadenia „Royal Café“, čiže naďalej pokračovať v reklamnej podpore značky Krušovice. Spolupráca na základe zmluvy mala pokračovať až do 1. mája 2012. Na základe výpovede žalovaného zo dňa 23. marca 2010 došlo v súlade s čl. V bod 5.2 zmluvy k predčasnému ukončeniu zmluvnej spolupráce so žalobcom ku dňu 31. máju 2010. Žalobca v konaní platnosť výpovede nenamietal, výpoveď akceptoval s tým, že žiadal vrátiť pomernú časť investície vyplatenú žalovanému v sume 6.362,17 eur za obdobie po zániku zmluvy z dôvodu predčasného ukončenia zmluvnej spolupráce zo strany žalovaného. Žalovaný s uvedeným nárokom žalobcu nesúhlasil, bránil sa predovšetkým tým, že nemá voči žalobcovi nesplnené záväzky, nakoľko so žalobcom uzatvoril dohodu o urovnaní, v rámci ktorej boli všetky ich vzájomné vzťahy vysporiadané, keď v zmysle čl. II. dohody o urovnaní bolo dohodnuté, že uzavretím dohody v plnom rozsahu zanikajú a súčasne sa dohodou nahrádzajú všetky nároky žalobcu vyplývajúce mu voči žalovanému. V konaní tak bolo sporným, či žalobcovi svedčí nárok na vrátenie pomernej časti investície v sume 6.362,17 eur za obdobie po zániku zmluvy. Samotnú výšku žalovanej pohľadávky žalovaný nenamietal.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie vyslovil názor, že celková dohodnutá a aj vyplatená investícia vo výške 16.596,96 eur sa v zmysle zmluvy vzťahuje na celé dohodnuté obdobie predpokladanej dĺžky trvania zmluvnej spolupráce počas piatich rokov, čiže na interiérové vybavenie a na reklamnú podporu značky Krušovice až do dňa 1. mája 2012, ktorým dňom mala zmluva na dobu určitú riadne skončiť. Nárok žalovaného na uvedenú sumu 16.596,96 eur sa vzťahoval a bol podmienený trvaním zmluvy a plnením si zmluvných povinností zo strany žalovaného počas 5 rokov. Žalobca mal pri uzatváraní tejto zmluvy záujem na tom, aby zmluva (a zmluvný záväzok žalovaného) trvala 5 rokov a v súvislosti s uvedenou dobou trvania zmluvy bol ochotný poskytnúť žalovanému sumu 500.000,- Sk na plnenie záväzkov žalovaného v súvislosti s plnením zmluvných povinností žalovaného. Konštatoval, že ak by zmluvné strany takýto zámer nemali, neboli by v zmluve stanovovali trvanie zmluvy 5 rokov, ale uzatvorili by zmluvu na dobu neurčitú s výpovednou dobou dva mesiace. Potom zánikom takejto zmluvy na dobu neurčitú by žalobcovi nevznikol nárok na vrátenie plnenia poskytnutého

žalovanému na účel vybavenia interiéru gastronomickej prevádzky a na reklamnú podporu značky Krušovice. Zmluva by takto mohla zaniknúť hneď po dvoch mesiacoch, resp. po troch rokoch a reklamná podpora žalobcu zo strany žalovaného by sa nemusela realizovať po dobu 5 rokov.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že o správnosti uvedeného záveru svedčí aj obsah dohody o urovnaní zo dňa 15. januára 2010, podľa ktorej platnosť a účinnosť rámcovej zmluvy o spolupráci v znení jej dodatku č. 1 dohodou o urovnaní ostáva nedotknutá a zmluvné strany sa zaviazali naďalej spolupracovať pri prevádzkovaní gastronomickeho zariadenia „Royal Café“.

6. Vychádzajúc z uvedeného uzavrel, že žalovanému nepatrí investícia od žalobcu na celé pôvodne dohodnuté obdobie trvania zmluvy 5 rokov, ale len za obdobie reálneho trvania zmluvy do dňa účinnosti výpovede zo zmluvy. Zmluva zanikla pred obdobím 5 rokov, odpadol preto právny dôvod na plnenie žalobcu pre žalovaného na obdobie od zániku zmluvy do konca obdobia, počas ktorého mala zmluva trvať. Súd zdôraznil, že investícia do prevádzky v celkovej sume 16.596,96 eur (500.000 Sk) mala byť síce vyplácaná postupne a poskytnutá v roku 2007 vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk) do interiéru, v roku 2008 vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk) do interiéru a na reklamnú podporu značky a v roku 2009 vo výške 3.319,39 eur (100.000 Sk) na reklamnú podporu značky, avšak z obsahu zmluvy vyplýva, že išlo o finančné prostriedky, investície, ktoré sa týkajú celého obdobia platnosti zmluvy piatich rokov. Uvedené podporuje tiež gramatický výklad zmluvy z ktorého vyplýva, že sa nejedná o investície „za rok“ 2007, ale že sa „v roku“ 2007 vyplátí určitá suma. Teda určitá stanovená suma na vyplatenie nie je plnením, ktoré sa vzťahuje za konkrétne obdobie, ale celá platba 500.000 Sk sa podľa názoru súdu na základe obsahu zmluvy vzťahuje na predpokladanú dĺžku trvania celého obdobia 5 rokov. Konštatoval, že bolo potrebné rozlišovať medzi dohodou o čase vyplatenia finančných prostriedkov a momentom vzniku nároku na ich vyplatenie, ku ktorému došlo až poskytnutím plnenia zo strany žalovaného reklamnou činnosťou. Súd tak vyhodnotil, že pokiaľ došlo ku skoršiemu ukončeniu zmluvy o spolupráci, tak žalovaný nadobudol bezdôvodné obohatenie za obdobia, počas ktorého mala ešte zmluva trvať a žalovanému nepatrí investícia poskytnutá mu vopred na celé dohodnuté obdobie trvania zmluvy. Uzavrel, že je potrebné alikvótnu časť investície (za obdobie, keď zmluva prestala platiť) žalobcovi vrátiť.

7. V súvislosti s obranou žalovaného spočívajúcou v tom, že nemá voči žalobcovi nesplnené záväzky, nakoľko so žalobcom uzatvoril dohodu o urovnaní, v rámci ktorej boli všetky ich vzájomné vzťahy vysporiadané, keď v zmysle čl. II. dohody o urovnaní bolo dohodnuté, že uzavretím dohody v plnom rozsahu zanikajú a súčasne sa dohodou nahrádzajú všetky nároky žalobcu vyplývajúce mu voči žalovanému, súd prvej inštancie konštatoval, že tieto jeho skutkové tvrdenia neobstoja, nakoľko dohoda o urovnaní bola medzi stranami uzatvorená dňa 15. januára 2010, pričom dohodou o urovnaní strany medzi sebou urovnali iba sporné nároky, v tom čase existujúce, konkrétne nárok žalovaného na vyplatenie finančných prostriedkov podľa čl. III. bod 3.4 rámcovej zmluvy o spolupráci zo dňa 30. apríla 2007 v sume 9.958,18 eur s ohľadom na splnenie podmienky odberu tovaru zo sortimentu žalobcu, a netýkala sa vzťahov a záväzkov do budúcnosti. Zmluva o spolupráci zostala aj po uzavretí dohody platná a pre zmluvné strany záväzná, pričom prehlásenie strán, že nebudú mať medzi sebou už nároky, súvisí práve s tým, že bola vyriešená platba aktuálna ku dňu uzatvorenia dohody o urovnaní a nedošlo ku zmene zmluvy o spolupráci. Dohoda bola uzatváraná ešte počas platnosti zmluvy o spolupráci. Uvedená dohoda o urovnaní neriešila nároky, ktoré vzniknú v budúcnosti v súvislosti s úhradami alebo neplnením si nárokov do obdobia platnosti zmluvy, čiže do 1. mája 2012. Súd vyhodnotil dohodu o urovnaní za platnú, ktorá bola uzatvorená v súlade s § 585 Občianskeho zákonníka. Až po uzavretí dohody o urovnaní došlo k ukončeniu zmluvy o spolupráci a to výpoveďou zo strany žalovaného. Podľa § 585 Občianskeho zákonníka môžu byť predmetom dohody o urovnaní iba práva existujúce v čase jej uzavretia. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobcom uplatňovaná výška istiny v sume 6.362,17 eur predstavuje pomernú časť vopred vyplatennej investície za zostávajúcu dĺžku predpokladaného trvania zmluvy 23 mesiacov. Nárok žalobcu na vrátenie pomernej časti investície za zostávajúcu dĺžku predpokladaného trvania zmluvy vznikol žalobcovi až predčasným ukončením zmluvnej spolupráce, t. j. uplynutím výpovednej doby dňa 31. mája 2010. Zdôraznil, že dohoda o urovnaní bola medzi stranami uzatvorená ešte dňa 15. januára 2010, tak nárok žalobcu vzniknutý až

dňom ukončenia zmluvnej spolupráce k 31. máju 2010 ešte nemohol byť predmetom dohody o urovnaní zo dňa 15. januára 2010.

8. V súvislosti s ďalšou obranou žalovaného, ktorý tvrdil, že aj po zániku zmluvy naďalej pokračoval v reklamnej podpore značky Krušovice na svojej prevádzke „Royal Café“ v Skalici až do júna 2014 uviedol, že bola pre daný skutkový stav irelevantná, nakoľko práva a povinnosti zmluvných strán dňom účinnosti výpovede zo zmluvy ku dňu 31. máju 2010 zanikli a to na základe výpovede danej práve žalovaným. Práve žalovaný urobil právny úkon smerujúci k zániku zmluvy o spolupráci. V prípade, ak by žalovaný plnil svoje určité povinnosti na základe zmluvy o spolupráci aj po jej zániku, takéto plnenie by už nebolo povinným plnením žalovaného, za ktoré by mu prislúchala dojednaná odmena v zmysle zmluvy, ale by sa jednalo iba o využitie jeho práva používať predmety, ktoré mu boli zo strany žalobcu poskytnuté. Poukázal na výzvu zo dňa 1. júna 2010, ktorou reagoval na doručenie výpovede zo zmluvy, kde vyzýval žalovaného na vrátenie pomernej časti sumy, ktorá bola žalovanému vyplatená v zmysle bodu 3.4 čl. III. zmluvy vo výške 6.362,17 eur, súčasne vyzval žalovaného aj na vrátenie materiálneho vybavenia a reklamných predmetov, ktoré mu boli v zmysle zmluvy poskytnuté. Teda zámerom žalobcu nebolo, aby žalovaný po zrušení zmluvy naďalej pokračoval v reklamnej podpore značky Krušovice na svojej prevádzke „Royal Café“ v Skalici a preto takáto obrana žalovaného neobstoí. Keďže po ukončení spolupráce nebol žalovaný povinný na reklamné plnenie dojednané v zmluve, nemohlo mu vzniknúť už ani tomu prislúchajúce zmluvné právo na „odmenu“ zo strany žalobcu za plnenie niektorých povinností vyplývajúcich zo zaniknutej zmluvy o spolupráci. Po ukončení zmluvy o spolupráci nebol žalobca ďalej povinný poskytovať žalovanému odmenu za prípadné reklamné plnenie v zmysle zmluvy a od žalovaného žiadne plnenie povinností ani nepožadoval.

9. Súd poukázal na rozpor v samotných tvrdeniach žalovaného, keď žalovaný na jednej strane nesúhlasil so skutkovým tvrdením žalobcu, že by zmluva o spolupráci upravovala odmenu za reklamné služby, podľa neho sa jednalo o nahradenie preukázaných investícií, keď sa v článku III. bod 3.4 zmluvy hovorí o investíciách a na strane druhej sa žalovaný snažil preukázať, že aj po zrušení zmluvy vykonával reklamné služby značke Krušovice, čím mu mal vzniknúť nárok na poskytnuté investície. Žalovaný však vo svojich tvrdeniach opomenul, že v článku III. bod 3.4 zmluvy sa nehovorí len o investíciách do prevádzky ale aj o investíciách na reklamnú podporu značky. Rovnako z uzatvoreného dodatku ku zmluve zo dňa 30. mája 2008 vyplýva povinnosť reklamnej podpory značky Krušovice. Poukázal na to, že aj v zmysle žaloby podanej žalovaným ako žalobcom na Okresný súd Komárno, konanie vedené pod sp. zn. 4Cb/106/2009, sa jedná o finančné prostriedky na reklamnú podporu značky Krušovice, ktoré mali byť žalovanému uhradené. Súd, prejednávajúc vec sporovú, v ktorej bolo povinnosťou strán tvrdiť určité právne skutočnosti a tieto v konaní preukázať, nemal za preukázané tvrdenie žalovaného o tom, že žalovaný vynaložil na prevádzku investície a finančné prostriedky v súvislosti s plnením rámcovej zmluvy, žalovaný nepreukázal ich výšku a obdobie, kedy mali byť tieto realizované.

10. Za podstatný v tomto smere nepovažoval rozpor strán, či sa medzi stranami jednalo alebo nejednalo o „HORECA zmluvu“, nakoľko uvedené nemalo vplyv na rozhodnutie súdu. Čo sa týka tvrdenia žalovaného o zneužívaní dominantného postavenia žalobcu na trhu, považoval súd tieto tvrdenia za nepodstatné s poukazom na rozhodnutie protimonopolného úradu, z ktorého vyplýva opak. Čo sa týka dohody o ukončení platnosti rámcovej zmluvy o spolupráci zo dňa 29. apríla 2008, táto nebola vyhodnotená ako platná, nakoľko výsluchmi svedkov a konateľ a žalovaného bolo preukázané, že na nej chýbal podpis oprávnenej osoby, ktorá mohla konať v mene žalovaného. Upriamil pozornosť na to, že sa účastníci zmluvy, po dni 29. apríli 2008, naďalej správali tak, že zmluva o spolupráci naďalej trvá, následne urobili k nej aj písomný dodatok a na základe platnej a trvajúcej zmluvy uzatvorili aj dohodu o urovnaní.

11. Uzavrel, že keďže si žalovaný uplatnil právo výpovede, v dôsledku ktorej došlo k skončeniu zmluvnej spolupráce k 31. máju 2010, t. j. po 37 mesiacoch trvania spolupráce, avšak vyplatená investícia slúžila na účel vybavenia interiéru gastronomickej prevádzky a na reklamnú podporu značky Krušovice počas celého dohodnutého obdobia zmluvnej spolupráce až do 1. mája 2012, tak žalobcovi vznikol nárok na vrátenie pomernej časti vyplatennej sumy a to vo výške zodpovedajúcej dobe, o ktorú sa predčasne ukončil zmluvný vzťah strán. Žalobca vypočítal svoj nárok tak, že z celkovej sumy investície

vo výške 16.596,96 eur poskytnutej na obdobie predpokladanej dĺžky trvania zmluvy 60 mesiacov, vypočítal pomernú časť investícií za obdobie 23 mesiacov, o ktoré bola zmluva v dôsledku výpovede zo strany žalovaného zrušená, čomu prislúchal nárok vo výške 6.362,17 eur.

12. Žalobca podaním zo dňa 1. júna 2010 vyzval žalovaného na vrátenie pomernej časti investície v sume 6.362,17 eur za obdobie po zániku zmluvy v lehote 3 dní od doručenia tejto výzvy. Keďže žalovaný svoj dlh voči žalobcovi riadne a včas neplnil, súd preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.362,17 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 6.362,17 eur od 19. júna 2010 do zaplataenia, pričom začiatok počítania úroku z omeškania je určený dňom nasledujúcim po uplynutí poskytnutej lehoty 3 dni na vrátenie pohľadávky, pričom výzva zo dňa 1. júna 2010 bola žalovanému doručená dňa 15. júna 2010. Keďže omeškanie žalovaného nastalo dňa 19. júna 2010 súd na výšku úrokov z omeškania použil právny predpis účinný k prvému dňu omeškania t. j. ustanovenie § 369 Obchodného zákonníka účinné od 1. januára 2009 podľa ktorého, ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva teda vo výške podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania vo výške 1% ročne.

13. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 31Cob/122/2017-429 z 11. decembra 2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100%.

14. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že zo žiadneho ustanovenia rámcovej zmluvy o spolupráci, ani jej dodatku, ani dohody o urovnaní nevyplývajú tvrdenia žalobcu, že finančné prostriedky poskytnuté žalovanému v zmysle čl. III. bod 3.4. rámcovej zmluvy o spolupráci boli viazané na celé dohodnuté obdobie trvania rámcovej zmluvy o spolupráci t. j. do 1. mája 2012, a že pri predčasnom ukončení zmluvnej spolupráce je žalovaný povinný vrátiť pomernú časť investícií za obdobie po zániku zmluvy.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa ust. § 420 písm. f/ CSP a ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. mája 2020 sp. zn. 1Obdo/57/2019 rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/122/2017-429 z 11. decembra 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

17. V odôvodnení uznesenia dovolací súd zdôraznil, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie s výnimkami ustanovenými v § 383 CSP a preto ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám v zmysle § 384 CSP. Konštatoval, že uvedené ustanovenie umožňuje odvolaciemu súdu, aby na základe opakovaného dokazovania dospel k vlastnému zisteniu skutkového stavu, ktoré môže byť odlišné od skutkového zistenia súdu prvej inštancie. Dovolací súd sa stotožnil s názorom dovolateľa, že postup odvolacieho súdu v danom prípade nezodpovedal uvedeným ustanoveniam, keď si odvolací súd pre svoje - z pohľadu prvoinštančného konania - odlišné skutkové závery neobstaral rovnocenné podklady na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov. Len takýto postup zodpovedá zásade priamosti a ústnosti civilného sporového konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam dospel v podstate iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie a preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, postihnutý vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

18. Krajský súd v Trnave, svojím v poradí druhým rozsudkom z 30. novembra 2021 č. k. 31Cob/82/2020-507 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol, že žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

19. Rozhodol tak bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie považoval vo výroku za vecne správny, v dôsledku čoho mal za splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

20. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP konštatujúc správnosť jeho dôvodov a odkazujúc na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil, že nenašiel dôvod, pre ktorý by sa odchyľil od právneho názoru súdu prvej inštancie, že finančné prostriedky poskytnuté žalobcom žalovanému sa vzťahovali a boli podmienené trvaním zmluvného vzťahu a plnením si zmluvných povinností zo strany žalovaného počas 5 rokov, poukazujúc na vyčerpávajúce zdôvodnenie v ods. 44 až 46, 51, 53 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Vyslovil názor, že rámcová zmluva o spolupráci nepochybne svojím obsahom a účelom totiž slúžila na reklamnú podporu značky Kráľovský pivovar Krušovice (KPK) počas dohodnutej doby trvania zmluvnej spolupráce (5 rokov), čo vyplýva jednak z bodov 3.3, 3.4, 3.12, ako aj z bodu 4.3 písm. g/, písm. j/ (podľa ktorých sa žalovaný ako odberateľ zaviazal propagovať výhradne produkty KPK Slovakia pomocou vhodne umiestnených propagačných predmetov, príp. iné produkty po dohode s KPK Slovakia, šíriť dobré meno KPK Slovakia a zdržať sa všetkého, čo by ho mohlo ohroziť; čomu tiež korešpondovalo oprávnenie KPK Slovakia kontrovať plnenie povinností odberateľa a povinnosť odberateľa umožniť takúto kontrolu) rámcovej zmluvy o spolupráci, rovnako tak z dodatku k rámcovej zmluve z 30. mája 2008, či dohody o urovnaní z 15. januára 2010. Konštatoval, že uvedený výklad podporuje aj súdom vykonaný dôkaz oboznámením spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 4Cb/106/2009, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalovaný ako žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata finančných prostriedkov na reklamnú podporu značky Krušovice, ktoré mali byť žalovanému uhradené v zmysle rámcovej zmluvy o spolupráci.

21. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že súd prvej inštancie neuviedol, o ktorú zo skutkových podstát vymedzených v § 451 ods. 2 OZ sa jedná, odvolací súd poukázal na ods. 46 odôvodnenia prvoinštančného rozsudku, v ktorom súd uviedol, že zmluva zanikla pred obdobím 5 rokov, odpadol preto právny dôvod na plnenie žalobcu pre žalovaného na obdobie od zániku zmluvy do konca obdobia, počas ktorého mala zmluva trvať a žalovaný tak nadobudol bezdôvodné obohatenie za obdobie, počas ktorého mala ešte zmluva trvať. Súd prvej inštancie teda nepochybne uviedol, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia sa jedná, t.j. bezdôvodné obohatenie získané plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. V tomto smere vyslovil záver, že neobstojí argumentácia žalovaného, že v konaní nebolo preukázané, že by odpadol právny dôvod plnenia, ktoré bolo v danom prípade uskutočnené. Poukázal na to, že samotný žalovaný totiž zmluvu o spolupráci vypovedal bez uvedenia dôvodu (čo v konaní nebolo sporné), čo jednoznačne preukazuje, že právny dôvod poskytnutého plnenia odpadol. Námietka žalovaného, že žalobca právne nekvalifikoval svoj nárok a neuviedol ani skutkové tvrdenia, na základe ktorých by bolo možné uplatnený nárok právne kvalifikovať, bola právne bezvýznamná, pretože právna kvalifikácia žalobou uplatneného nároku je výhradne vecou súdu v zmysle zásady iura novit curia (súd pozná právo). Zdôraznil, že nie je teda rozhodujúce, ako tvrdené skutočnosti, resp. už v konaní urobené skutkové zistenia právne kvalifikuje strana sporu.

22. V súvislosti s ďalšími námietkami žalovaného, že pri hodnotení vykonaných dôkazov súd náležite nezohľadnil významné skutočnosti, a to že žalovaný po celý čas od roku 2007 do roku 2014 čapoval vo svojej prevádzke pivo Krušovice a zabezpečoval tejto značke reklamnú podporu, ktoré skutočnosti opodstatňujú skutkové zistenie, že žalovaný sa na úkor žalobcu nikdy žiadnym spôsobom neobohatila a že sa súd prvej inštancie nevysporiadal ani s obsahom výsluchu svedkyne Q. B., ktorá ako bývalá zamestnankyňa Royal Café potvrdila, že až do júna 2014 sa v prevádzke poskytovalo pivo Krušovice a zabezpečovala sa tejto značke úplná reklamná podpora, odvolací súd konštatoval, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Zdôraznil, že hodnotenie dôkazov úvahou súdu neznamená

ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a hodnotiaca úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci. Vyslovil názor, že v tomto smere súd prvej inštancie dôsledne postupoval v zmysle § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nepovažoval za neodporujúce zásadám logiky a ani zistenému skutkovému stavu.

23. Odvolací súd doplnil, že skutočnosť, či žalovaný sám dobrovoľne vykonával reklamnú podporu značky KPK i po ukončení zmluvnej spolupráce, bola právne bezvýznamná, ako to správne uviedol súd prvej inštancie v ods. 50 napadnutého rozsudku. Reklamná podpora vykonávaná žalovaným totiž už po skončení zmluvného vzťahu nebola podmienená vykonávaním kontroly zo strany žalobcu, teda v zásade akákoľvek činnosť žalovaného, prípadne i smerujúca k reklamnej podpore značky KPK, prebiehala bez kontroly žalobcu, nemal na nej záujem a ani nemusela byť v súlade s jeho záujmami a požiadavkami. So zreteľom na uvedené uzavrel, že preto žalovanému za takúto svojvoľnú činnosť nemôže prislúchať žiadna finančná odmena.

24. Pokiaľ ide o novoty uplatnené žalovaným v odvolacom konaní (§ 366 CSP), konkrétne žalovaným tvrdený výkon práv žalobcu v rozpore s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku práve s poukazom na dobrovoľný výkon reklamnej činnosti žalovaným pre žalobcu až do roku 2014, poukázal na neúplný apelačný systém, ktorým je ovládané odvolacie konanie. Žalovaný síce na pojednávaní dňa 10. novembra 2016 žiadal doplniť dokazovanie oboznámením spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 4Cb/106/2009, z obsahu ktorého vyplynie, že v rozpore s dobrými mravmi konal žalobca a žalobca porušil svoje zmluvné povinnosti, túto námietku však považoval za všeobecnú, bližšie nezdôvodnenú, preto sa s ňou ani súd prvej inštancie v odôvodnení nezaoberal. Nepochybne sa teda jedná o novotu v odvolacom konaní.

25. Vysvetlil, že neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa, ako aj protistrany (§ 373 ods. 4 CSP) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila pred súdom prvej inštancie je obmedzené. Novoty v odvolacom konaní sú ponímané ako reštriktívna výnimka z pravidla, že v konaní pred súdom druhej inštancie nie sú prípustné prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je prípustná len za splnenia taxatívne stanovených zákonných podmienok uvedených v § 366 CSP. Odvolací súd konštatoval, že nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov uvedených v § 366 CSP pre použitie novôt zo strany žalovaného v odvolacom konaní (bez ohľadu, či tieto skutkové tvrdenia by boli spôsobilé privodiť žalovanému priaznivejšie rozhodnutie). Preto odvolací súd na nové skutočnosti uvedené žalovaným až v odvolaní prihliadnuť nemohol.

26. Považoval za potrebné dodať, že argumentácia žalovaného o zjavnom zneužití práva žalobcu, o výkone práv žalobcu v rozpore s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku by neobstála z dôvodov vysvetlených v ods. 38 jeho rozsudku, ako i z dôvodu, že sám žalovaný dobrovoľne ukončil zmluvnú spoluprácu, čo malo za následok vznik nároku žalobcu na vrátenie pomernej časti vyplatenej investície. Odvolací súd pripomenul, že postup súdu podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto len vo výnimočných prípadoch, keď k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov alebo uspokojenie iných potrieb, keď je úmysel poškodiť alebo znevýhodniť povinnú osobu hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou (tzv. šikanózný výkon práva), príp. keď je zjavné, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak navonok na postavení niektorého z nich (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 20. apríla 2004 sp. zn. 32 Odo 1047/2003).

27. Za dôvodnú nepovažoval ani námietku žalovaného, že súd rozhodol v rozpore so svojím predbežným právnym posúdením, a preto prekvapivo. Konštatoval, že predbežné právne posúdenie v zmysle § 181 ods. 2 CSP súd uviedol na pojednávaní dňa 11. októbra 2016. Vyslovil názor, že predbežné právne posúdenie veci sa podľa názoru odvolacieho súdu môže v konaní riadne realizovať až v konaniach začatých podľa CSP, kedy súd na prvom pojednávaní vo veci uvedie svoje predbežné právne posúdenie

veci, a teda nie v takom štádiu konania, kedy už bolo vykonané rozsiahle dokazovanie. Zdôraznil, že ani v prípade predbežného právneho posúdenia veci nie je súd takto formulovaným záverom striktne viazaný. Ak sa teda aj súd prvej inštancie od svojho pôvodného predbežného právneho posúdenia veci v prejednávanej veci odklonil, bolo to práve následkom vykonaného dokazovania, čo súd prvej inštancie náležite odôvodnil v konečnom rozhodnutí. Ďalej uviedol, že proces tvorby súdneho rozhodovania musí dať stranám sporu rozumný priestor na polemickú reakciu na právne argumenty protistrany, pričom formalistické poňatie princípu právnej istoty, kedy by súd mal po každom vykonanom dôkaze uviesť svoje predbežné právne posúdenie nezodpovedá účelu civilného procesu ani rozumnému usporiadaniu procesných vzťahov (čl. 4 ods. 2 CSP).

28. Za správne označil odvolací súd rozhodnutie aj v časti uplatneného príslušenstva pohľadávky (úroku z omeškania zo sumy 6.362,17 eura od 19. júna 2010 do zaplatenia). V súvislosti s odkazom žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/3/2009 vyslovil názor, že predmetné ojedinelé rozhodnutie Najvyššieho súdu SR ako odvolacieho súdu nezakladá rozhodovaciu prax, odklon od ktorej by bolo povinnosťou odvolacieho súdu odôvodňovať.

29. Odvolací súd mal za to, že bezdôvodné obohatenie predstavuje záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vzniká tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil, a dlh tomu, kto obohatenie získal. Ak tento dlh nespočíva v povinnosti vydať vec, ale v platobnej povinnosti, je nepochybné, že ide o peňažný dlh, s ktorého riadnym a včasným nesplnením spája ustanovenie § 517 OZ nepriaznivý dôsledok vzniku omeškania na strane dlžníka s právom veriteľa požadovať okrem plnenia aj úroky z omeškania (porov. Rc 5/2002 alebo aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 29. marca 2001 sp. zn. 25 Cdo 2895/99).

30. Ďalej odvolací súd uviedol, že keďže splatnosť pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia zákon neustanovuje, za deň splatnosti sa považuje deň po tom, čo bol dlžník veriteľom vyzvaný na plnenie (§ 563 OZ). V prejednávanej veci bolo preukázané, že žalobca pred podaním žaloby vyzval žalovaného na plnenie výzvou z 1. júna 2010 na vrátenie pomernej časti vyplatenej sumy vo výške 6.362,17 eura s určením lehoty 3 dni od doručenia výzvy, ktorá bola žalovanému doručená 15. júna 2010, preto súd prvej inštancie správne uložil žalovaného aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania z priznanej sumy istiny od 19. júna 2010 do zaplatenia.

31. V súvislosti s predchádzajúcim zmeňujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu v tejto veci, ktorým žalobu zamietol, odvolací súd uviedol, že z ust. § 391 ods. 2 CSP nevyplyva pre odvolací súd viazanosť jeho vlastným právnym názorom a môže svoj skorší záväzný právny názor zmeniť. Aj keď zmena skoršieho právneho názoru odvolacieho súdu je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom (porov. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. septembra 2013 sp. zn. III. ÚS 46/2013).

32. Pre úplnosť odvolací súd dodal, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania (strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04).

33. O náhrade trov odvolacieho a dovolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396, § 453 ods. 1, 3 CSP, rozhodol odvolací súd ex offio podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom a dovolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému s tým, že o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) navrhujúc, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ako aj § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietal, že odvolací súd

vec posudzoval a rozhodoval po výmene všetkých sudcov v senáte, ktorý vec pôvodne posudzoval a napriek tomu súd strany ani ich právnych zástupcov nepredvolal a následne odvolanie žalovaného zamietol (správne potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie - poznámka dovolacieho súdu). Ďalej odvolaciemu súdu vytýkal, že neočakávane a prekvapivo zásadne zmenil skutkové aj právne posúdenie veci oproti predchádzajúcemu odvolaciemu rozhodnutiu z 11. decembra 2018 č. k. 31Cob/122/2017-429. Odvolací súd tak nedal stranám žiadnu možnosť, aby sa k nečakanej zmene skutkového a právneho posúdenia veci vyjadrili. Namietal, že v napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu nie je náležité odôvodnené, čo viedlo terajší senát odvolacieho súdu k tak zásadnej zmene posudzovania veci oproti predchádzajúcemu posudzovaniu predchádzajúcim senátom odvolacieho súdu v tejto veci. Rozsudok odvolacieho súdu označil za nemajúci náležité odôvodnenie, ktoré by dávalo presvedčivú odpoveď ohľadom posúdenia rozhodujúcich skutkových a právnych argumentov žalovaného. Vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že v danom prípade sú splnené podmienky vyžadované ustanovením § 420 písm. f) CSP.

35. V súvislosti s ďalším dovolacím dôvodom (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) vyjadril presvedčenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené, o čom svedčí aj tá skutočnosť, že v odôvodnení predmetného rozhodnutia nie je uvedený odkaz na žiadne konkrétne rozhodnutie dovolacieho súdu. Podľa tvrdenia dovolateľa neboli doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešené otázky 1/ či je v prípade posudzovania žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia potrebné jednoznačne ustáliť, o ktorú z viacerých zákonných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia ide, 2/ či sa jedná o bezdôvodné obohatenie v prípade prijatia náhrady na reklamnú investíciu do predpísaného dizajnu exteriéru a interiéru prevádzky v prípadoch, ak dôjde k predčasnému skončeniu zmluvy, ale takto vytvorený dizajn ostatne zachovaný a plní tak dojednaný reklamný účel aj po skončení zmluvy (ak zmluva takýto stav neriešila), 3/ je predčasné skončenie zmluvy o spolupráci skutočnosťou, ktorá sama osebe bez ďalšieho zakladá vznik bezdôvodného obohatenia adresátovi náhrady na reklamnú investíciu do predpísaného dizajnu exteriéru a interiéru prevádzky, aj v prípade, keď nebolo preukázané, že sa adresát tejto náhrady konkrétne obohatil (keďže ide o reklamu poskytovateľa a nie adresáta). Dovolateľ vytýkal dovolaciemu súdu, že zmluvný vzťah neposudzoval komplexne a vo všetkých súvislostiach. Namietal formalistický prístup odvolacieho súdu pri posudzovaní otázky vzniku bezdôvodného obohatenia, keď zaujal stanovisko, že žalobca má nárok na zaplatenie predtým vyplatenej sumy na reklamnú úpravu prevádzky aj v prípade, že žalovaný po celý čas naplňal účel tejto investície a týmto spôsobom preukázateľne a reálne zabezpečoval reklamnú podporu pre žalobcu aj dlho po skončení zmluvy. Opakovane namietal, že sa žiadnym spôsobom na úkon žalobcu neobohatil, keďže po celý čas od roku 2007 až do roku 2014 čapoval v prevádzke Royal Café v Skalici značku Krušovice, po celý čas zabezpečoval značke Krušovice reklamnú podporu a to najmä značkovým designom interiéru prevádzky Royal Café v Skalici, celým jej vybavením a používaním značkových reklamných predmetov, ako aj vonkajším umiestnením nápisov a svetelných reklám značky Krušovice, žiadne investície, ktoré boli v prevádzke vykonané v zmysle účelového určenia požadovaného Kráľovským pivovarom Krušovice, neboli počas obdobia od roku 2007 až do roku 2014 z prevádzky Royal Café v Skalici odstránené, alebo inak odňaté ich účelovému určeniu. Poukázal na to, že uvedené skutočnosti potvrdila aj výpoveď svedkyne Q. B., s obsahom ktorej sa súd adekvátnym spôsobom nevyporiadal.

36. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu označil dovolanie za sčasti neprípustné a aj za nedôvodné. V súvislosti s námietkou dovolateľa, že odvolací súd nijako neodôvodnil, prečo vo veci druhýkrát rozhodol odchyľne od svojho predchádzajúceho zrušeného rozhodnutia a nedal stranám sporu možnosť, aby sa k tejto, podľa žalovaného „nečakanej“ zmene vyjadrili, žalobca uviedol, že o prekvapujúce rozhodnutie odvolacieho súdu ide v prípade, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, pokiaľ zároveň pred vydaním svojho rozhodnutia nevyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili (§ 382 CSP). Toto ustanovenie vychádza z princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je považovaný za komponent princípov právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty. Poukázal na to, že v danom prípade však odvolací súd aplikoval rovnaké ustanovenie ako súd prvej inštancie, uplatnenie § 382 CSP preto nebolo náležité a a contrario platí, že odvolací súd

nerozhodol prekvapivo, ale naopak, predvídateľne a plne v súlade so zásadami právneho štátu. Za nedôvodnú označil aj námietku žalovaného týkajúcu sa nedostatku dôvodov a údajnej arbitrárnosti druhého rozsudku odvolacieho súdu.

37. Pokiaľ ide o druhý žalovaným namietaný dovolací dôvod (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) žalobca namietal, že žalovaný neformuloval jasne žiadnu takú právnu otázku, ktorá by mala byť pre vec rozhodujúca a zásadná a nevyplývala by bez náležitého a sporného výkladu priamo z platného práva, alebo rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Žalovaným sformulované tri otázky označil sčasti za skutkové a sčasti za právne, pri ktorých však na ich právne posúdenie postačuje obvyklá aplikácia platného práva, v prejednávanej veci ustanovenia § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Zdôraznil, že bez riadne formulovanej dovolacej otázky nie je možné žalovanému priznať úspešné naplnenie príslušného dovolacieho dôvodu a dovolanie s nepatrične vymedzeným dôvodom je ako neprípustné potrebné podľa § 447 písm. f) CSP odmietnuť.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní advokátom (ust. § 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (ust. § 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

39. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

40. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z vyššie citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

41. Dovolateľ v dovolaní uplatnil dva dovolacie dôvody a to § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

42. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu aj na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

43. O arbitrárne rozhodnutie ide vtedy, ak je svojvoľné. Arbitrážnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrážnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrážnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrážne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). V zmysle jeho judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (pozri napr. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012, I. ÚS 51/2020). Dovolací súd je toho názoru, že o takýto prípad nejde v súdenej veci.

44. Ak dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017).

45. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

46. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, ktorý vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

47. Dovolateľ v súvislosti s ním tvrdeným porušením práva na spravodlivý súdny proces za nesprávny označil postup odvolacieho súdu, ktorý prekvapivo zmenil skutkové aj právne posúdenie veci oproti predchádzajúcemu odvolaciemu rozhodnutiu, bez predvolania strán a ich právnych zástupcov, bez vykonania dokazovania pred odvolacím súdom a tiež nedostatok náležitého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu predovšetkým s neuvedením dôvodov, ktoré viedli terajší senát odvolacieho súdu k tak zásadnej zmene posudzovania veci oproti predchádzajúcemu posudzovaniu predchádzajúcim senátom odvolacieho súdu v tejto veci.

48. Odvolací súd prevzal súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutkové okolnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu na vrátenie časti investície poskytnutej žalovanému, v celom rozsahu si osvojil i jeho právny záver vo veci. V takom prípade nebolo jeho povinnosťou dopĺňať prípadne opakovať dokazovanie a jeho postup je súladný s § 384 CSP. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva viazanosť senátu odvolacieho súdu právnym názorom vysloveným v skoršom rozhodnutí odvolacieho súdu, v danom prípade ešte aj po zmene všetkých sudcov v senáte a za situácie, že predchádzajúci rozsudok odvolacieho súdu bol dovolacím súdom zrušený pre porušenie § 384 ods. 1 CSP. V opätovnom odvolacom konaní odvolací súd teraz už správne

vychádzal zo skutkového stavu veci zisteného súdom prvej inštancie. Vec teraz posúdil právne zhodne so súdom prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením, teda odvolací súd postupoval v súlade s § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dovolací súd sa nestotožnil ani s názorom dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacím súdom, keď sa odvolací súd, hoci sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia neobmedzil v zmysle § 387 ods. 2 CSP len na skonštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia, ale na zdôraznenie doplnil aj ďalšie dôvody. Z odôvodnení rozsudkov súdov oboch inštancií, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden organický celok (viď napr. sp. zn. II. ÚS 78/05, sp. zn. III. ÚS 264/08, sp. zn. IV. ÚS 372/08, sp. zn. IV. ÚS 350/09) je zrejmé, z akých dôvodov súdy zhodne dospeli k záveru, že sa celková dohodnutá a aj vyplatená investícia vo výške 16 596,96 eur v zmysle zmluvy vzťahuje na celé dohodnuté obdobie predpokladanej dĺžky trvania zmluvnej spolupráce počas piatich rokov a nárok žalovaného bol podmienený trvaním zmluvy a plnením si zmluvných povinností zo strany žalovaného počas piatich rokov, teda prečo plnenie nepatrí za obdobie, počas ktorého si zmluvná strana povinnosti neplnila z dôvodu, že zmluvný vzťah predčasne ukončila a dôvod, prečo súd nezohľadnil pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobcu, že dovolateľ aj po skončení zmluvy napĺňal zmluvou sledovaný účel, teda zabezpečoval reklamnú podporu v prospech značky žalobcu.

49. Pokiaľ ide o ďalší dovolateľom uplatnený dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolateľ sformuloval ako doposiaľ dovolacím súdom nevyriešené tri právne otázky uvedené v odseku 35 odôvodnenia tohto uznesenia.

50. Žalovaný takto náležite konkretizoval právne otázky, od vyriešenia ktorých malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu. Bolo preto na najvyššom súde, aby v dovolacom konaní posúdil, či je rozhodnutie odvolacieho súdu založené na riešení žalovaným v dovolaní uvedených právnych otázok.

51. Ak má dovolací súd riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal, tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa, ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť teda riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu.

52. V súvislosti so žalovaným prvou formulovanou otázkou, či je v prípade posudzovania žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia potrebné jednoznačne ustáliť, o ktorú z viacerých zákonných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia ide, dovolací súd poukazuje na § 393 ods. 2 CSP, upravujúci náležitosti písomného vyhotovenia rozhodnutia, podľa ktorého medzi skutočnosťami, ktoré je odvolací súd v odôvodnení povinný uviesť patrí aj právne posúdenie vecí. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí, keď odvolací súd odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne odsek 46 odôvodnenia jeho uznesenia konštatujúc, že z jeho obsahu nepochybne vyplýva, že v danom prípade ide o skutkovú podstatu získania bezdôvodného obohatenia plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a citoval právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, z ktorých vyvodil svoj právny záver. Keďže odpoveď na prvú otázku vyplýva priamo zo zákona a obidva konajúce súdy sa ním riadili, nebol dôvod, aby sa dovolací súd touto otázkou zaoberal.

53. Podľa názoru dovolacieho súdu druhá žalovaným formulovaná otázka, či sa jedná o bezdôvodné obohatenie v prípade prijatia náhrady na reklamnú investíciu do predpísaného dizajnu exteriéru a interiéru prevádzky v prípadoch, ak dôjde k predčasnému skončeniu zmluvy, ale takto vytvorený dizajn ostane zachovaný a plní tak dojednaný reklamný účel aj po skončení zmluvy (ak zmluva taký stav neriešila), nebola pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúca, keď aj sám odvolací súd označil akúkoľvek svojvoľnú činnosť žalovaného, vykonávanú žalovaným následne po skončení zmluvného vzťahu,

pripadne i smerujúcu k reklamnej podpore značky KPK, avšak prebiehajúcu bez kontroly žalobcu v predmetnej veci za právne bezvýznamnú (odsek 38 odôvodnenia rozhodnutia). Rozhodujúci pre obidva vo veci konajúce súdy, vzhľadom na žalobcom žalobou uplatnený nárok, bol záver, že sa žalobcom na základe rámcovej zmluvy o spolupráci vopred poskytnuté finančné prostriedky žalovanému týkali celej vopred zmluvne dohodnutej doby trvania zmluvy (zmluva na dobu určitú s dohodnutou dobou trvania do 1. mája 2012) a keďže zo strany žalovaného došlo k predčasnému ukončeniu zmluvného vzťahu vznikla mu povinnosť vrátiť žalobcovi pomernú časť tohto plnenia, získaného z právneho dôvodu, ktorý odpadol (§ 451 ods. 1 OZ).

54. Ani na poslednej žalovaným konkretizovanej otázke, či je predčasné skončenie zmluvy o spolupráci skutočnosťou, ktorá sama osebe bez ďalšieho zakladá vznik bezdôvodného obohatenia adresátovi náhrady na reklamnú investíciu do predpísaného dizajnu exteriéru a interiéru prevádzky, aj v prípade, keď nebolo preukázané, že sa adresát tejto náhrady konkrétne obohatil (keďže išlo o reklamu poskytovateľa a nie adresáta), nebolo podľa dovolacieho súdu založené rozhodnutie odvolacieho súdu, nakoľko v danom prípade, na rozdiel od textu otázky, konajúce súdy dospeli k záveru, že sa žalovaný obohatil, po tom, čo nevrátil pomernú časť žalobcom poskytnutého finančného plnenia, ktoré sa vzťahovalo na celé v zmluve dohodnuté obdobie trvania rámcovej zmluvy o spolupráci, teda na 5 rokov, napriek tomu, že došlo k predčasnému ukončeniu zmluvného vzťahu zo strany dovolateľa.

55. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že nezistil dôvodnosť podaného dovolania ani v zmysle § 420 písm. f) CSP a ani § 421 ods. 1 písm. b) CSP a preto dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

56. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo proti žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

57. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.